

Forfatter: Hauch, Carsten

Titel: Udrag fra Søstrene paa Kinnekullen

Citation: Hauch, Carsten: "Poetiske Arbejder. - 1929", i Hauch, Carsten: *Poetiske Arbejder. - 1929*, udg. af POUL SCHJÆRFF, 1926-29, s. 52. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-hauch03val-shoot-idm140718941124496/facsimile.pdf> (tilgået 02. maj 2024)

Anvendt udgave: Poetiske Arbejder. - 1929

Og feire som en Fest. Det er en Dag,
Den vil vi huske baade her og hisset.
Han tager Bægeret, han og Johanna gaee.

ULRIKKA

alene.

Hun staaer først et Øieblik taus, derpaa siger hun:

Hal — Er jeg vaagen eller drømmer jeg!
— Det svimler for mit Blik. — Fra ham det kommer,
Fra denne gamle Betler, dækt med Støv,
Med sønderreven Kappe, furet Kind,
Der bøied sig i Døren, da jeg ham
Betragted! — Og hvem er da han? — Hvorfra
Hår han sin Rigdom? — Er han da en Aand,
Et mægtigt Væsen, der i Dybet boer!
— Jeg tvivler ikke meer — det maa saa være?
— Der gives Aander altsaa, der har Magt
At hjælpe Mennesket, at skjenke Rigdom,
At lukke Bjerget op, hvor Guldet voxer,
Hvor Diamanten glimter i sin Skjønhed,
Lange mere herlig end den fagre Lilie,
Den lethenvisnelige Blomst paa Marken;
Hvor Sølvet vaskes hvidt af Fjeldets Strøm
I Klippens ubekjendte dybe Hal,
Hvorhen den blege Bjergmand, trods sit Slid,
Dog aldrig finder Vei. — Ha, er det saa!
— Og har jeg selv maaskee ham kaldet frem
Ved min Besværgelse af Jordens Indre!
— Og nu han kom og banked paa min Dør,
Men jeg ham ikke kjendte— bød ham gaee
Og taled haardt ham til — og nu en Anden
Skal høste Frugten af min spildte Møie!

Hun holder lidt inde.

— Et Øiebliks Medlidenhed — et mildt,
Et venligt Ord — en Skive Brød, ei større,
End de, hun kasted bort til hundred Andre,
Det har nu virket meer end alt mit Slid.
Hun sætter sig ned et Øieblik og holder Haan-
den for Øinene. Det banker igjen paa Døren,
hun fæver op og siger:
Mon det er ham igjen, den gamle Betler!
— Kom ind!

ULRIKKA. EN PJALTET DRENG.

ULRIKKA.
Jeg aldrig nogen Tigger meer
Tør vise bort.
Hun seer paa Drengen.
Og dog med ham jeg vel
Tør vove det, Gaa bort! Du faaer ei Noget.

DRENGEN.
Jeg vil heller Intet ha'e; jeg bringer Jer kun et
Brev; jeg fik det af en gammel Mand paa Veien.

ULRIKKA.
En gammel Mand! Var det en Betler, siig!

DRENGEN.
Det veed jeg ikke.
Giver hende en sammenrullet Lap Papir og
gaaer.

ULRIKKA
idet hun vikler det op.
Lad see! — Det er jo intet Brev — det er
Et stort og sammenrullet Blad. Hvad nul
Du skjulte Magt, der over Jorden hersker!